

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Mladá fronta a. s.**, se sídlem Mezi Vodami 1952/9, Praha 4 – Modřany, zastoupená JUDr. Karlem Čermákem jr., Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Elišky Peškové 735/15, Praha 5, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Odborový svaz zdravotnictví a sociální péče České republiky**, se sídlem Koněvova 54/1107, Praha 3, zastoupený Dr. JUDr. Miroslavem Zámeškou, advokátem se sídlem Na Příkopě 23, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 6. 2012, č. j. 9 Ca 156/2009 – 57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Osoba zúčastněná na řízení **je povinná** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 2.904 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Karla Čermáka jr., Ph.D., LL.M., advokáta.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se osoba zúčastněná na řízení Odborový svaz zdravotnictví a sociální péče České republiky domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 6. 2012, č. j. 9 Ca 156/2009 – 57, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 31. 3. 2009, sp. zn. O-434876,

č. j. O-434876/12585/2008/ÚPV, kterým byl zamítnut rozklad žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2008, sp. zn. O-434876, č. j. 16209/2007, o zamítnutí přihlášky slovní ochranné známky sp. zn. O-434876 ve znění „zdn.cz“. K zamítnutí přihlášky došlo na základě námitek osoby zúčastněné na řízení, uplatněných podle ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochranných známkách“). Osoba zúčastněná na řízení konkrétně namítala, že přihláška ochranné známky nebyla podána v dobré víře, a to s ohledem na dotčení jejích práv k nezapsaným označením „Zdravotnické noviny“, „ZDN ZDRAVOTNICKÉ NOVINY“, „ZDN LÉKAŘSKÉ LISTY“ a „Kongresový list PŘÍLOHA TÝDENÍKU ZDRAVOTNICKÉ NOVINY“.

Městský soud při svém rozhodování vyšel zejména z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 3/2008 – 195. Dospěl k závěru, že nedostatek dobré víry přihlašovatele v době podání přihlášky ochranné známky je absolutní překážkou zápisné způsobilosti, avšak pouze v tom případě, je-li absence dobré víry na straně přihlašovatele vzhledem ke všem okolnostem případu zjevná. Přihláška byla zamítnuta nikoliv z důvodu absolutní překážky zápisné způsobilosti spočívající ve zjištění zjevné absence dobré víry přihlašovatele, ale výhradně z toho důvodu, že přisvědčil námitkám dle ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách. V řízení před správním orgánem nebylo ze strany osoby zúčastněné prokázáno, zda vůbec a na jakých právech může být přihláškou předmětné ochranné známky a jejím následným zápisem do rejstříku dotčena. Nelze dovodit ani nedostatek dobré víry na straně žalobkyně při podání přihlášky. Skutečnost, že osoba zúčastněná na řízení je vlastníkem ochranných známek „Zdravotnické noviny“, „Kongresový list PŘÍLOHA TÝDENÍKU ZDRAVOTNICKÉ NOVINY“ a „Lékařské listy“ (s právem přednosti od 16. 2. 2007, respektive 23. 2. 2007) je bezpředmětná. Případnou zlou víru přihlašovatele je třeba posuzovat vždy k okamžiku podání přihlášky ochranné známky; případné další okolnosti, které se staly po podání této přihlášky (zde podání přihlášek výše zmíněných ochranných známek a jejich následný zápis do rejstříku) nemohou mít na závěr o dobré či zlé víře přihlašovatele vliv. Nebylo prokázáno, že osoba zúčastněná na řízení byla v minulosti vydavatelem periodika s názvem „Zdravotnické noviny.“ Tuto skutečnost neprokazuje ani smlouva ze dne 22. 11. 1994. To, že se určitý subjekt označí za vydavatele určitého periodika v právním úkonu, který sám činí, ještě neprokazuje pravdivost takového tvrzení. I kdyby byla vydavatelem takového periodika, nebylo by možné dovodit její dotčení na právech přihláškou ochranné známky „zdn.cz“. Ničím neprokázala, že právě jí svědčí právo k nezapsanému označení představujícímu název zmíněného periodika, a že žalobkyně mohla a měla o tomto jejím právu vědět. Neprokázala, že by se označení „Zdravotnické noviny“ stalo vzhledem k dlouhodobému užívání příznačným právě pro ni. Ani z prokázání této skutečnosti by však nebylo možné dovozovat její právo ke všem (nezapsaným) označením, v nichž lze spatřovat zkratku tohoto názvu. Neprokázala ani, že v době uzavření smlouvy ze dne 22. 11. 1994 byla součástí grafického loga periodika také část doménového jména ve tvaru „zdn.cz“, popř. celé doménové jméno www.zdn.cz. Vzhledem k datu uzavření smlouvy lze o tom zcela důvodně pochybovat. Mezi stranami rovněž není sporu o tom, že to byla právě žalobkyně, kdo si nechal dne 10. 10. 2005, tedy řadu měsíců před podáním přihlášky

pokračování

předmětné ochranné známky, zaregistrovat doménové jméno www.zdn.cz. K autorství zkratky „ZDN“ se hlásí společnost Sanoma Magazines Praha s. r. o. První tři písmena označení „zdn.cz“ lze považovat za možnou zkratku názvu periodika „Zdravotnické noviny“. Tato skutečnost nicméně není postačující k závěru o existenci pravděpodobnosti záměny z hlediska průměrného spotřebitele, neboť z hlediska vizuálního a fonetického jsou obě označení naprosto rozdílná, což zcela postačuje k jejich vzájemnému rozlišení. Žádný vydavatel nemá automaticky výlučné právo na užívání (nezapsaného) označení, které si zvolí jako název daného periodika. Tím spíše nemá právo bránit jiným subjektům v užívání označení, která toliko připomínají zkratku názvu jím vydávaného periodika. Dopis ze dne 21. 2. 2006 neobsahuje nic o právech osoby zúčastněné na řízení k označení „Zdravotnické noviny“, „ZDN Zdravotnické noviny“ či „zdn.cz“. Samotná povědomost žalobkyně o tom, že předmětné periodikum před ní vydávaly jiné subjekty, ještě neznámá, že byla povinna zjišťovat, na základě jakého právního titulu tak činili a zda (a kterému z nich) náleželo či náleží právo k nezapsanému označení tvořenému názvem periodika, zvláště hodlala-li si přihlásit jako ochrannou známku označení, o kterém byla právem přesvědčena, že se od názvu daného periodika výrazně liší. Osoba zúčastněná na řízení tedy neprokázala, že by jí svědčilo právo, na jehož základě by mohla být dotčena podáním přihlášky ochranné známky „zdn.cz“. Nesprávným je i závěr o nedostatku dobré víry žalobkyně. Co se týče porovnání předmětných označení z hlediska toho, pro jaké výrobky a služby jsou přihlášena, i to má pro posouzení opodstatněnosti námitek podaných podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách svůj význam. Podmínka dotčenosti na právech nemůže být splněna u toho subjektu, jehož práva k určitému označení se upínají ke zcela jiným výrobkům a službám, než jsou ty, pro které je přihlašováno námitkami napadené označení. Předmětná ochranná známka byla přihlášena mj. pro celou řadu výrobků a služeb, které s vydavatelskou a nakladatelskou činností ani s periodickými publikacemi nesouvisí (jako např. pohlednice, poradenské služby v obchodě, pořádání zábavních soutěží, zájmových klubů a společenských akcí aj.). Žalobkyně právem vytýká žalovanému, že nepřihlédl k druhům výrobků a služeb.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal Odborový svaz zdravotnictví a sociální péče České republiky (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřel o ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatel namítl, že dotčení na svých právech dovozuje z toho, že je dlouhodobým oprávněným uživatelem označení „Zdravotnické noviny“, „ZDN ZDRAVOTNICKÉ NOVINY“, „ZDN LÉKAŘSKÉ LISTY“ a „Kongresový list PŘÍLOHA TÝDENÍKU ZDRAVOTNICKÉ NOVINY“. Tato označení sám, spolu s dalšími subjekty, či prostřednictvím třetích osob užíval a stále užívá nepřetržitě, některé již po dobu několika desítek let. Tuto skutečnost potvrdil rovněž žalovaný ve svých rozhodnutích, jimiž vyhověl návrhům stěžovatele na prohlášení neplatnosti ochranných známek stejného znění. Tato rozhodnutí předsedy žalovaného, Smlouva ze dne 22. 11. 1994, dohoda o úpravě vztahů při vydávání periodika Zdravotnické noviny ze dne 10. 12. 1997 a Mimořádná příloha týdeníku Zdravotnické noviny „50 let Zdravotnických novin 1952 – 2002“ vydaná v listopadu 2002 (strany 1, 9, 11, 19, 21, 26, 29, 32, 33, 39, 41 a 43) dokazují, že stěžovatel (i jeho právní předchůdci) byl vydavatelem periodika „Zdravotnických novin“. K tomuto závěru dospěl i předseda žalovaného v rozhodnutí ze dne 3. 10. 2006 (č. spisu O-105291). Nadto není rozhodující, zda byl přímo vydavatelem tohoto periodika.

Smlouvou ze dne 21. 11. 1994 se nezřekl svých práv k označení „Zdravotnické noviny“, ale pouze využil práva disponovat se svým majetkem. V označení „zdn.cz“ je prvek „zdn“ dominantní. Jedná se však zjevně o zkratku názvu „Zdravotnické noviny“, což vnímá i relevantní veřejnost, jíž je toto periodikum určeno. K tomu, že je prvek „zdn“, respektive „ZDN“ používán jako zkratka pro „Zdravotnické noviny“ odkázal stěžovatel na strany 11, 41, 43 a 68 Mimořádné přílohy týdeníku Zdravotnické noviny „50 let Zdravotnických novin 1952 – 2002“. Zkratka ZDN je používána i v anglickém resumé článku. Prvek „ZDN“ je stěžovatelem užíván buď přímo ve spojení s označením „Zdravotnické noviny“ s přílohou tohoto periodika označenou jako „Lékařské listy“. Prvek „.cz“ sám o sobě nemá rozlišovací způsobilost, neboť je vyjádřením národní domény a užívají ho tisíce subjektů. Prvek „ZDN“ nebo „zdn“ je tak přímo spjat s označením „Zdravotnické noviny“, které má stěžovatel registrováno jako ochrannou známku, a je tak průměrnými spotřebiteli vnímán jako součást tohoto označení a současně jako jeho zkratka. Přihláškou tak došlo k zásahu do nezapsaného označení „ZDN“, jež náleželo stěžovateli a i do označení „Zdravotnické noviny.“ Nejedná se o vzdálenou podobnost, ale o převzetí již zaužívaného prvku, který je a byl používán ve vztahu k dalšímu označení. Ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách chrání i před zápisem tzv. pirátských ochranných známek, kdy je již v okamžiku přihlašování patrné, že přihlašovatel míní parazitovat na již zavedené ochranné známce starší. Závěr městského soudu je tak v rozporu s právní úpravou. Přihláškou byla dále zasažena práva k označení „Zdravotnické noviny“, „Kongresový list PŘÍLOHA TÝDENÍKU ZDRAVOTNICKÉ NOVINY“ a „Lékařské listy“. Tato označení v době podání přihlášky nebyla zapsána v rejstříku ochranných známek, ale protože již dlouhodobě vycházela periodika tohoto označení, získala rozlišovací způsobilost ve vztahu ke stěžovateli, a proto byla zapsána jako ochranné známky. Nelze souhlasit se závěrem, že skutečnost, že stěžovatel je vlastníkem ochranných známek uvedeného znění, je bezpředmětná. Na titulních stranách a ve spodní části na jednotlivých stranách periodika Zdravotnické noviny a jeho přílohy LÉKAŘSKÉ LISTY je rovněž uváděna internetová adresa www.zdn.cz, případně WWW.ZDN.CZ. Ze strany stěžovatele bylo prokázáno, že je přihláškou dotčen na svých právech a jaká práva jsou dotčena. Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný a nezákonný. Městský soud řádně neuvážil veškeré okolnosti případu. Ke zjištění nedostatku dobré víry postačuje, když přihlašovatel věděl nebo při vynaložení obvykle míry opatrnosti a s ohledem na všechny okolnosti případu měl vědět o existenci relevantních skutečností, t. j. např. o již existujících právech k označení, ať tato práva vznikla jakkoli. Stěžovatel dále poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 1843/2000. V případě, že žalobkyně vydávala od roku 2005 periodikum „Zdravotnické noviny“ (číslováním i grafickou úpravou navazující na již vydané výtisky periodika „Zdravotnické noviny“) je zřejmé, že se seznámila s již vydanými (staršími) čísly, ve kterých byl prvek „ZDN“ používán. Nemohla být u ní dána dobrá víra, že by ji označení „zdn“ patřilo po právu. Dne 21. 2. 2006 jí byl doručen dopis, ve kterém byla informována, že stěžovateli náleží práva k periodiku „Zdravotnické noviny“ s odkazem na konkrétní smlouvu. Byla tak informována, že si jiná osoba činí práva na označení tohoto periodika a jeho vydávání. Byla seznámena s informacemi, které musely objektivně vyvolat pochybnost o tom, že jí svědčí právo k vydávání periodika „Zdravotnické noviny“ a že jí nesvědčí právo k užívání prvku „zdn“, respektive „ZDN“. Měly být posuzovány veškeré související okolnosti s touto věcí. Zejména pak vývoj v letech 2004 a 2006 související se zmíněnými označeními. Městský soud se však těmito

pokračování

skutečnostmi nezabýval. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Žalobkyně ve svém vyjádření uvedla, že v okamžiku podání přihlášky nebyla uplatňovaná označení zapsána (ani přihlášena) jakožto ochranné známky. V úvahu tudíž přichází pouze dotčení práv stěžovatele jakožto uživatele nezapsaného označení. Rozhodnutí žalovaného, na která stěžovatel poukazuje, jsou rozhodnutími v odlišné věci. Ani další důkazní materiály nedokládají existenci práv stěžovatele, do nichž bylo podáním přihlášky zasaženo. Aktuální výpis z Evidence periodického tisku dokládá, že stěžovatel jako vydavatel uvedeného periodika nikdy evidován nebyl. Je tedy nejasné, na základě jakého právního titulu se snaží uplatňovat svá tvrzená práva. Jen těžko lze usuzovat, že by označení „Zdravotnické noviny“ či „ZDN“ nabylo příznačnosti právě pro stěžovatele. Bylo-li označení zdn.cz užíváno stěžovatelem po datu 30. 3. 2000, jednalo se o odkaz na internetové stránky žalobkyně. Stěžovatelem uplatňovaná označení a označení „zdn.cz“ jsou si navzájem nepodobná. K tvrzení, že spotřebitelé si budou prvek „ZDN“ automaticky vykládat jako zkratku označení „Zdravotnické noviny“, lze na internetu dohledat rovněž jiná použití tohoto označení. Stěžovatel tedy nebyl aktivně legitimován k podání námitek dle ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách. Citovaný rozsudek Nejvyššího soudu také nelze na daný případ aplikovat. Žalobkyně nikdy se stěžovatelem neuzavřela žádnou smlouvu, jíž by uznala její práva k označení „Zdravotnické noviny“ či „ZDN“. Předmětná přihláška byla podána v dobré víře. Žalobkyně závěrem navrhla, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnosti napadený rozsudek městského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Nejvyšší správní soud předně podotýká, že neprováděl dokazování některých skutečností, které žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti nově uplatnila (např. dokazování ke zjištění, kdo konkrétně byl v kterém období vydavatelem periodika „Zdravotnické noviny“ či jaké jsou výsledky vyhledávání „ZDN“ v internetovém vyhledávači). Předmětem řízení o kasační stížnosti je posouzení zákonnosti rozsudku městského soudu a jemu předcházejícího řízení, a to primárně v mezích kasačních důvodů, které uplatnil stěžovatel. Stěžovatel je tím, kdo určuje rozsah kasačního přezkumu. Jelikož Nejvyšší správní soud shledal samotnou kasační stížnost nedůvodnou již na základě obsahu správního a soudního spisu, bylo by zcela nadbytečné provádět další dokazování, které by mělo podpořit závěry městského soudu.

Námítky nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnými. Stěžovatel tyto námítky uplatnil pouze v obecné rovině, aniž by uvedl konkrétní závěry či úvahy městského soudu, které by byly nepodložené, neodůvodněné, nelogické, zmatečné či nereflektující argumentaci účastníků řízení. Jestliže například stěžovatel uvádí, že městský soud neuvážil veškeré okolnosti případu, není vůbec zřejmé, jaké konkrétní skutečnosti měly být městským soudem zohledněny a jakým způsobem, tj.

v čem konkrétně nelze napadený rozsudek přezkoumat. Totéž platí o tvrzení, že měly být posuzovány veškeré související okolnosti s touto věcí, zejména vývoj v letech 2004 a 2006 související se zmíněnými označeními. Ačkoliv je zde stěžovatel nepatrně konkrétnější, stále není zřejmé, jaké konkrétní okolnosti měly být městským soudem zohledněny a proč by se do jeho rozhodování měla ta která skutečnost promítnout.

Nezbývá proto než taktéž pouze v obecné rovině konstatovat, že městský soud své rozhodnutí podpořil konkrétními skutkovými zjištěními, která řádně hodnotil, své závěry podpořil vlastní logickou a vnitřně nerozpornou argumentací a reagoval při tom na veškeré uplatňované námitky. V jeho úvahách a závěrech neshledal Nejvyšší správní soud při rozhodování nic, co by bránilo přezkumu napadeného rozsudku v mezích stížních bodů. Spíše na okraj lze poznamenat, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým dílčím skutečnostem, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130, či rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 4. 1994 ve věci *Van de Hurk v. The Netherlands*, stížnost č. 16034/90; všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz, www.nsoud.cz, <http://nalus.usoud.cz>, <http://curia.europa.eu>, respektive <http://hudoc.echr.coe.int/>).

Co se týče rozsahu přezkumu napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud vyšel z usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011 - 154, podle něhož „*správní orgán nemá v případě, že nastanou situace předvídané zmíněnými ustanoveními [ust. § 7 odst. 1 písm. a) a k) zákona o ochranných známkách], žádný prostor pro správní uvážení, jak dále postupovat – v obou případech zákon jednoznačně stanoví, že se přihlašované označení nezapiše. Výklad pojmů zaměnitelnost, shodnost či podobnost, dobrá víra atd. a podřazení zjištěného skutkového stavu těmito pojmy je tak v obecné rovině věci výkladu neurčitěho právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav, nikoliv předmětem správního uvážení. [...] Výklad neurčitěho právního pojmu a jeho aplikace na konkrétní skutkový stav by pak měly být v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s. soudem plně a meritorně přezkoumatelné. Pokud správní soud posoudí oproti správnímu orgánu odlišně zaměnitelnost ochranné známky nebo dotčenost práv osoby namítající přihlášku ochranné známky podanou ve zlé víře, může v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. zavázat správní orgán právním názorem vystavěným na hodnocení skutkového stavu, které je odlišné od předchozího hodnocení provedeného správním orgánem.*“

Z hlediska věcného přezkumu je v projednávané věci klíčové, zda je správný závěr městského soudu, že ve správním řízení nebyly splněny podmínky pro zamítnutí přihlášky ochranné známky „zdn.cz“ na základě ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách.

Podle ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen "námitky") tím, kdo je dotčen ve svých právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře.

pokračování

Podle ust. § 26 odst. 2 zákona o ochranných známkách Úřad námitky zamítne, pokud nebyly podány v zákonné lhůtě, nebyly podány osobou uvedenou v § 7, nebyly-li uvedeny důvody podání námitek či doloženy důkazy.

Podle ust. § 26 odst. 4 zákona o ochranných známkách zjistí-li Úřad, že přihlašovaná ochranná známka nezasahuje do zákonem chráněných starších práv třetích osob uvedených v § 7, námitky zamítne.

Problematikou absence dobré víry ve smyslu ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách se velice zevrubně zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 3/2008 – 195 (č. 1665/2008 Sb. NSS), jehož závěry také obsáhle citoval městský soud v napadeném rozsudku. Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od těchto závěrů v nyní projednávané věci jakkoli odchýlit, v podrobnostech proto na tento rozsudek odkazuje. Základní závěry lze stručně shrnout tak, že při posuzování, zda jsou dány důvody prohlášení ochranné známky za neplatnou kvůli tomu, že přihláška ochranné známky nebyla podána v dobré víře [§ 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách], je nutné posoudit: jestli přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranné známky namítatele, zda přihlášením ochranné známky přihlašovatelem došlo k poškození namítatele, a konečně, zda neexistuje důvod, jež by jednání přihlašovatele ospravedlnil. V souladu s presumcí dobré víry přihlašovatele a ust. § 25 odst. 2 zákona o ochranných známkách leží důkazní břemeno prvních dvou uvedených podmínek na namítateli. Až pokud jsou skutečnosti prokazující zlou víru přihlašovatele namítatelem doloženy, je na přihlašovatele, aby případně předložil důkazy prokazující naopak jeho dobrou víru. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že *„samotná vědomost přihlašovatele o existenci ochranné známky (práva k označení) [...] není dostatečným důvodem pro prohlášení ochranné známky za neplatnou pro nedostatek dobré víry: sám zákon o ochranných známkách uvádí v § 7 odst. 1 písm. k), že ochrannou známku může z důvodu nedostatku dobré víry přihlašovatele napadnout pouze ten, kdo byl takovou přihláškou dotčen na svých právech. Musí zde tedy existovat určitá újma na straně namítatele – a obráceně určitá nespravedlivá výhoda na straně přihlašovatele způsobená právě přihlášením příslušné známky. Typicky se bude jednat o zamezení namítateli ve vstupu na trh určité země, těžení z (parazitování na) pověsti namítatele apod.“* Zároveň je nutné přihlédnout i ke všem ostatním relevantním okolnostem případu, které by mohly zlou víru vyvrátit nebo naopak potvrdit.

Pokud se týká samotné otázky existence dobré víry při podávání přihlášky ochranné známky, výše uvedené závěry vyplývají také z judikatury Soudního dvora, podle které *„okolnost, že přihlašovatel si je vědom nebo si musí být vědom, že třetí osoba přinejmenším v jednom členském státě již dlouhou dobu užívá totožné nebo podobné označení pro totožné nebo podobné výrobky, které je zaměnitelné s označením, o jehož zápis žádá, nepostačuje samo o sobě k tomu, aby byla prokázána neexistence dobré víry přihlašovatele. Pro účely posouzení neexistence dobré víry, je tedy třeba rovněž vzít v úvahu úmysl přihlašovatele v době podání přihlášky k zápisu“* (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 11. 6. 2009, ve věci C-529/07, *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG v. Franz Hauswirth GmbH*, Sb. rozh. s. I-4893, odst. 40, 41).

Výše formulované tři podmínky pro učinění závěru o důvodnosti námitek dle ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách musejí být splněny kumulativně. Postačuje tedy nesplnění jedné z podmínek pro to, aby žalovaný shledal námitky nedůvodnými.

Všechny tyto skutečnosti přitom musí být zkoumány k okamžiku podání přihlášky ochranné známky; okolnosti nastalé po tomto datu jsou pro posouzení dobré víry při podání přihlášky ochranné známky irelevantní. Existenci dobré/zlé víry bylo tedy třeba zvažovat ke dni 24. 2. 2006, kdy žalobkyně podala přihlášku dotčené ochranné známky, a brát tak v úvahu pouze skutečnosti, které jí byly známy k tomuto datu. Není proto důvodná námitka, že mělo být přihlédnuto k ochranným známkám „Zdravotnické noviny“, „Kongresový list PŘÍLOHA TÝDENÍKU ZDRAVOTNICKÉ NOVINY“ a „Lékařské listy“. Podání přihlášek k těmto ochranným známkám i jejich zápis do rejstříku ochranných známek jsou skutečnostmi, které nastaly po 24. 2. 2006. Žalobkyně o těchto skutečnostech tedy z povahy věci při podání přihlášky ochranné známky „zdn.cz“ vědět nemohla, a nemohly se tudíž nijak promítnout do její dobré/zlé víry k datu 24. 2. 2006.

Jak je patrné z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu, na nyní projednávanou věc není zcela přílehavá judikatura Nejvyššího soudu (rozsudek ze dne 7. 5. 2002, sp. zn. 22 Cdo 1843/2000), na kterou upozorňoval stěžovatel. Ta se totiž vztahuje k posouzení dobré víry v souvislosti s vydržením ve smyslu § 134 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, a nezabývá se specifiky zkoumání dobré víry ve vztahu k prohlášení ochranné známky za neplatnou.

Pouhá vědomost přihlašovatele o stejném či podobném označení proto není pro účely prohlášení ochranné známky za neplatnou ve smyslu § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách dostatečná. V souladu s výše uvedenou soudní judikaturou je třeba ještě kumulativní splnění další podmínky, a to, zda stěžovatel prokázal, že byl přihláškou ochranné známky ve znění „zdn.cz“ dotčen na svých právech. Takovým dotčením může být i stěžovatelem uváděné parazitování na pověsti starší ochranné známky. Nejedná se zde o žádnou speciální kategorii, neboť jde stále svou povahou o dotčení na právech majitele starší ochranné známky. Není tudíž pravdou, že by snad městský soud tuto možnost vyloučil, jak naznačuje stěžovatel. Dospěl-li městský soud k závěru, že nebylo prokázáno dotčení práv stěžovatele, zjevně se tento závěr vztahuje i na jednu z možností dotčení na právech, konkrétně parazitování na pověsti starších označení stěžovatele.

Žalobkyně si sice zřejmě musela být vědoma toho, že více subjektů před ní používalo označení ve znění například „Zdravotnické noviny“, „ZDN“ či dokonce „www.zdn.cz“, neboť na vydávání periodika nesoucího tato označení sama navázala. Z obsahu správního spisu však rozhodně nevyplývá, že by si musela být vědoma toho, že zkratka „ZDN“ či internetová adresa „www.zdn.cz“ nabyly kvality nezapsaného označení natolik příznačného pro některý ze subjektů, že by mu svědčila ochrana podobná ochraně poskytované ochranným známkám. To, že žalobkyně patrně věděla, že není prvním subjektem, který užívá zkratku „zdn“, respektive internetovou adresu „www.zdn.cz“, v žádném případě nevypovídá o její zlé víře při podání přihlášky ochranné známky „zdn.cz“. Ve správním řízení totiž nebyly předloženy žádné důkazy svědčící ve prospěch

pokračování

závěru, že by si žalobkyně musela být vědoma toho, že podání této přihlášky je způsobilé zasáhnout do něčích práv, a případně o cí práva by se mělo jednat.

Primárním důvodem zrušení žalobou napadeného rozhodnutí byl právě závěr městského soudu, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by přihláška ochranné známky „zdn.cz“ mohla zasáhnout do práv stěžovatele. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, přičemž již tento důvod byl dostačující pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Stěžovatel tvrdí, že mu v době podání přihlášky ochranné známky „zdn.cz“ svědčila práva k nezapsaným označením „Zdravotnické noviny“, „ZDN ZDRAVOTNICKÉ NOVINY“, „ZDN LÉKAŘSKÉ LISTY“ a „Kongresový list PŘÍLOHA TÝDENÍKU ZDRAVOTNICKÉ NOVINY“, do nichž mělo být podáním přihlášky zasaženo. Toto tvrzení však nebylo v řízení před žalovaným dostatečně prokázáno.

Předně pokud jde o rozhodnutí předsedy žalovaného v jiných věcech, tato nemohou prokazovat existenci uvedených práv stěžovatele. Prokazují pouze skutečnost, že předseda žalovaného v jiné věci dospěl k závěru, že stěžovateli taková práva svědčí. Jedná se nicméně toliko o skutkové zjištění v konkrétní věci, které nemůže zavazovat ani samotného žalovaného při posuzování obdobných skutkových okolností v jiné věci, bez ohledu na to, jaké skutečnosti sám zjistí. Tím méně pak může zavazovat správní soud při přezkumu rozhodnutí žalovaného (resp. jeho předsedy). Skutková zjištění ohledně téže skutečnosti se mohou v každé jednotlivé věci lišit z několika důvodů. V první řadě může v některé věci správní orgán skutkový stav zjistit či zhodnotit chybně. Kromě toho může správní orgán pokaždé rozhodovat na základě jiné množiny důkazů, neboť se může lišit také okruh účastníků řízení, kteří provedení těchto důkazů navrhli.

Za důkaz existence předmětných práv stěžovatele nelze považovat ani Smlouvu ze dne 22. 11. 1994, v níž se stěžovatel spolu s Ministerstvem zdravotnictví ČR a Ministerstvem zdravotnictví SR prohlašují za vydavatele periodika s názvem „Zdravotnické noviny“. Jedná se totiž ve své podstatě opět pouze o tvrzení stěžovatele, přičemž není vůbec konkretizováno, na základě jakého titulu se skutečně o vydavatele jedná.

Povahu pouhého tvrzení stěžovatele má také jeho dopis ze dne 21. 2. 2006, ve kterém žalobkyni upozorňuje na existenci smlouvy ze dne 22. 11. 1994 a na vznik dluhu z této smlouvy. Tento dopis může prokazovat, že si žalobkyně mohla být vědoma skutečnosti, že si stěžovatel dělá nárok na nakládání s nezapsaným označením „Zdravotnické noviny“. Z povahy věci ovšem opět nemůže jít o důkaz toho, že stěžovatel skutečně takovými právy disponuje a že tím pádem může být podáním přihlášky ochranné známky „zdn.cz“ dotčen ve svých právech.

Ani mimořádnou přílohu týdeníku Zdravotnické noviny „50 let Zdravotnických novin 1952 – 2002“ nelze vnímat jako důkaz práv stěžovatele k označení „Zdravotnické noviny“ či jiným jím uváděným označením. Bylo by možné z ní dovozovat práva Ministerstva zdravotnictví a ROH – Svaz zaměstnanců sociální a zdravotní služby k označením „Zdravotnické noviny“ a zkratce „ZN“. Práva stěžovatele k těmto označením však z ní přímo dovodit nelze. Pokud stěžovatel ve správním řízení poukazoval na

Usnesení mimořádného všeodborového sjezdu o ukončení existence Revolučního odborového hnutí a o právním nástupnictví, nevyplývá z něj, že by případná práva ROH – Svazu zaměstnanců sociální a zdravotní služby k označením „Zdravotnické noviny“ či „ZN“ přešla právě na stěžovatele.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry městského soudu, že označení „zdn.cz“ navíc není vůbec podobné s označeními „Zdravotnické noviny“ či „Kongresový list PŘÍLOHA TÝDENÍKU ZDRAVOTNICKÉ NOVINY“. Nemůže tak zasahovat do práv osoby, která takovými označeními disponuje. Písmena „ZDN“ lze považovat toliko za jednu z možných zkratk periodika „Zdravotnické noviny“. To však v žádném případě nepostačuje k závěru o existenci pravděpodobnosti záměny z hlediska průměrného spotřebitele, neboť z hlediska vizuálního a fonetického jsou obě označení naprosto rozdílná. Nelze proto uzavřít, že by si průměrný spotřebitel automaticky spojil označení „zdn.cz“ s periodikem „Zdravotnické noviny“. Nejvyšší správní soud plně souhlasí s městským soudem v tom, že žádný vydavatel nemá automaticky výlučné právo na užívání (nezapsaného) označení, které si zvolí jako název daného periodika, a tím spíše nemá právo bránit jiným subjektům v užívání označení, která toliko připomínají zkratku názvu jím vydávaného periodika. Ani vlastník starší ochranné známky nemá výlučné právo na zkrácené verze daného označení, sestávající z iniciál, popř. několika prvních písmen sousloví chráněného jako ochranná známka. Z případných práv k nezapsanému označení „Zdravotnické noviny“ či „Kongresový list PŘÍLOHA TÝDENÍKU ZDRAVOTNICKÉ NOVINY“ proto rozhodně nevyplývá ochrana před používáním všech v úvahu přicházejících zkratk tohoto označení. I kdyby to tedy byl skutečně stěžovatel, komu svědčí práva k uvedeným označením, nebylo by možné dovodit dotčení jeho práv k těmto označením podáním přihlášky ochranné známky „zdn.cz“.

O určité míře podobnosti by bylo možné hovořit v případě ochranné známky „zdn.cz“ na straně jedné a nezapsanými označeními „ZDN ZDRAVOTNICKÉ NOVINY“ a „ZDN LÉKAŘSKÉ LISTY“ na straně druhé. Ve všech těchto označeních je totiž přítomen prvek „ZDN“, respektive „zdn“. Nicméně posuzování zaměnitelnosti u těchto označení je zcela nadbytečné, neboť práva stěžovatele k těmto nezapsaným označením nebyla ve správním řízení prokázána vůbec. Z obsahu správního spisu vyplývá, že „ZDN“ mohlo být také novějším, samostatným nezapsaným označením užívaným spolu s označeními „ZDRAVOTNICKÉ NOVINY“ a „LÉKAŘSKÉ LISTY“, přičemž autorství této zkratky není zcela jasné. Kromě toho zřejmě zkratku „ZDN“ užívalo více subjektů a nebylo prokázáno, zda se vůči některému z nich stala tato zkratka příznačná. Taktéž nebylo prokázáno, že by automaticky vytvořením zkratky „ZDN“ došlo k rozšíření práv právě stěžovatele, který měl patrně disponovat právy k označení „ZDRAVOTNICKÉ NOVINY“ a „LÉKAŘSKÉ LISTY“ a od okamžiku vzniku zkratky již k označením „ZDN ZDRAVOTNICKÉ NOVINY“, „ZDN LÉKAŘSKÉ LISTY“. Totéž platí pro užití internetové adresy „www.zdn.cz“ v periodiku „Zdravotnické noviny“. Ani v tomto případě nebylo prokázáno, že by to byl stěžovatel, kdo tento odkaz začal užívat, či k němu disponoval jinými právy. Je tedy potřeba zopakovat, že dotčení práv stěžovatele nebylo ve správním řízení prokázáno, přičemž důkazní břemeno ohledně těchto skutečností spočívalo právě na stěžovateli.

pokračování

Městský soud tedy dospěl ke správnému závěru, že ve správním řízení nebylo prokázáno dotčení práv stěžovatele, a tudíž ani nedostatek dobré víry žalobkyně při podání přihlášky ochranné známky „zdn.cz“ ve smyslu ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně zastoupená na základě plné moci advokátem měla v řízení před Nejvyšším správním soudem plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů, které jí vznikly v podobě nákladů na právní zastoupení advokátem. Náklady spočívají v odměně advokáta za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 12. 11. 2012) v hodnotě 2.100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „advokátní tarif“)] a v náhradě hotových výdajů 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů a která činí 504 Kč. Jelikož má žalobkyně právo na náhradu těchto nákladů vůči stěžovateli, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je stěžovatel povinen zaplatit žalobkyni k rukám jejího advokáta na náhradě nákladů řízení částku 2.904 Kč. Žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. května 2014

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu